

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

VI. Brouček.

Význam dějin.

V životě našem je mnoho takových příběhů a událostí na které rádi, či nerádi vzpomínáme. Někdy jsou to vzpomínky radostné, jindy smutné, podle toho jaký vliv měly na život náš.

Zrovna tak v životě národa. — Také národ má vzpomínky radostné na časy blahobytu, slávy, moci a pokroku a vzpomínky smutné, jež připomínají mu doby ponížení, poroby, temna a úpadku. Tato dění různých dob zachytili historikové a napsali knihu, kterou každý člen svého národa měl by znát — historii. V ní obrazí se poměry sociální, politické, vývoj pokroku, vzdělání, zápasy a význam různých vrstev, tříd — jejich tužby a přání. Poznáváme děje dávno minulé, význačné osobnosti, činitelé; naučíme se hledět na věc kriticky, nepředpojatě a tím obohacujeme své nitro, rozšiřujeme obzor duševní. Takovou knihu čteme pozorně, bychom vnikli do dějství doby, proč a za jakých okolností ty neb ony experimenty vznikaly; co jím předcházelo a co sebou přinesly. Takové studium přinese jistě žádoucí užitek a mně naše národní „chyba“ zmizela by docela, kdyby národ náš vyrovnával, co stalo se mu v minulosti osudným. Je to zlatá kniha, která neměla by chybět ani v jedné knihovně!

Sepsání její stálo mnoho práce. Historikové musí mít k tomu mnoho a mnoho dokumentů, studovat díla spisovatelů domácích i cizích, znát současný vývoj a úroveň národa svého i národů jiných. K správnému názoru a úsudku třeba znát charakteristiku doby, vývoj události hned z počátků, a snahu a práci osob s nimiž se v dějinách stýkáme, jejich vlastnosti a ideály. Je třeba mravenčí práce a vytrvalosti k prostudování starých rukopisů, dokumentů historických tak, aby děje dávno minulé jevíly se nám jako dějství dnešní. Příklad máme na Palackém. Iemuž „sepsání všeobecné historie pro Čechy“ bylo takřka životním ideálem. Úkol ten vytknul si už ve 21 letech a rok na to napsal Kollarovi: „Nelze mi žít, nebude-li moci do vlasteneckého dějepisu se dát.“

Sen jeho mládí byl uskutečněn teprve po 50 letech činnosti sběratelské jeho i jemu oddaných spolupracovníků. Práce tato umožněna mu byla stálým studiem historických pramenů domácích i cizích, k nimž jako historiograf království k úkolu tomu sněmem pověřen, měl přístup. Bylo to veliké na onu dobu dílo, jež Palacký napsal národu, „aby jako v zrcadle poznal sebe sám a vzpomínal se v tom, čeho mu potřebí jest.“

Novými výzkumy a objevy může být historie také pozměňována, což mělo by se provádět velmi

obezřele, aby nedošlo k nepředloženým předsudkům. V dějinách českých je takovým sporným argumentem vývoj husitismu. Stačí upozornit na nedávno vydaná díla Berka-Dolenského-Koziny a Blažeje Ráčka. — Výklad dějin neměl by se nikdy zneužívat k účelům agitačním, nebo podle toho jaký směr potřebovala by dnešní generace. Dějiny jsou zrcadlem národa v němž vidíme osoby a děje dávno minulé, a tyto podávat se mají vždy jednotně a bez předsudků. Není každému umožněno prostudovat díla všech českých dějepisců, sby udělal si o dějství doby úsudek vlastní a chodit proň k spisovatelům cizím, bylo by přece naší národní ostudou! —

Také naše menšina za těch 70 let svého života na Volyni prožívala různé osudy, jež zasluhují býti zapsány k památce generacím pozdějším. Otázka sepsání „Historie volyňských Čechů“, byla svého času probírána v „Zornici“, ale lícha tato zůstává stále „nezorana“. Je dosti podivné, že naše veřejnost s výjimkou p. „Přítele“, otázce této věnuje tak málo pozornosti. Byly již sice vydány různé publikace o naší české menšině, ale úplné dílo historické dosud nemáme. Nesmíme čekat, až práci tuto za nás někdo jiný vykoná; ve společné práci je síla a tou se dokáže mnoho. Byl by to vděčný úkol pro naši inteligenci a všem přispívatelům a zájemcům, jejichž jedincu, ale jistě důstojnou odměnou bylo by uznání těch, kdož po nás přijdou.

Klepeme znovu na naše české „svědomí“ slovy nezapomenutelného otce vlasti:

„Nepřestávám napomínati a prositi ba zaklínati každého dobrého, by neoddvíhal se nečinností, ale vzdělával se, pracoval a přičiňoval se ze své síly, kudyby pomohl rozšířiti a upevniti na zemi větší pravdy a spravedlnosti“.

Snad o letošní valné hromadě ČMŠ. bude v této otázce diskutováno a snaha tato stane se přece jenom skutkem.

Dívčí koutek.

Mladé hospodyňky pozor!

Chci také jednou něco napsati pro naše mladé čtenářky „Z“ Nechci však nikoho zesměšňovati, ani pohněvat, chci toliko ukázat jednu naši velkou chybu, které se možno vždy vyhnouti, kterou možno vždy předejiti.

Chyba jest, že jsme si my, hospodyňky, příliš navykly vše vypůjčovat. Neříkám, že bez půjček vůbec se možno obejít, ale lépe máme se každá starati tak, by k půjčkám se obracet pokud možno nejméně. A takové drobnosti jako: špetka pepře, dvě zápalky, lžička octa, špetka čaje, ždihec cikorky, náprstek petrolky, jednu cibuli, jiné a jiné špetky,

trošky, ždíbce a kapky by dokonce nemusely být. Když jsme mezi sebou dobře, říkáme si: ale, kmo-tříčko, vždyť jste mi to nemusela ani odvádět; ten drobek ani nestojí za řeč. Jakmile se pohněváme, je zle, tu je jinak, často dochází k vyčítkám a pom-luvám, jenom skrze ty půjčené trošky.

Milé hospodyňky, zařídme si to takhle: chce-me-li něco vařit, rozpomeňme se, co k tomu právě potřebujeme, máme-li vše. vaříme to, ne — tož vaří-me něco jiného, k čemu máme vše při ruce. Až se něco odprodá, za co je více peněz, jako: chmel, za-hrada, krmník neb jiné, tu si zajedeme do města a kupme si větší zásobu všeho a potom budeme nad tím, aby vždy čeho máme už málo, v čas dokoupit a nenechat zásobu vyčerpat.

Pamatujme, že ve městě máme výběr a vždy koupíme vše lepší jakosi a levněji než v našich vesnických obchodech. Ty vždy přivázejí jen nej-horší zboží, co ve městě už nemohou prodat. Oni vědí že z nouzosti to koupíme a zaplatíme co oni požádají. Já však říkám, že doma kupujeme ně kg, ale půl, neboť půl kg. jest na tom papíru, zvláště když pošleme pro to dítě.

A tak, milé hospodyňky, dejme si v tom No-vém roce slovo, že si budem zvykatí žít bez vypřá-čování takových drobností. Věřte, že si uspoříme mnohé nepříjemnosti. Třebas některá řekne: do-bře se jí to radí, když má všeho nadbytek. Ne, milé družky, já jsem nucena nosit sukni třeba i s desíti záplatami a když konečně se rozhodnu ji od-ložit, tu jí ještě přetřhnu vejpl a vezmu jí ještě do bot za onuce.

Hospodyňka.

E. Nevečeřal.

Slovičko o SČM.

Povídá se, že snad ne najednou Prahu či Kra-kov zbudovají a že každý začátek je těžký a p.

Po tradičním sylvestru do Nového Roku.

(Nejtajnější dojmy, nezahalujeme ničeho.)

Sylvestr! Ach ta kouzelná noc... Zapomínáš o všedním životě, všechny tíživé povinnosti jsou na sta mil vzdalené, bezvýznamné jako i ten minulý starý rok. Jakby ne! — Přišel vytoužený princ kar-neval a ten ve své náručí odnáší tě do svého krá-lovství, kde vládne bezstarostná zábava, sama ra-dost, náladová hudba, opojný tanec. Pak už jsi ztracen pro skutečnost... Jen tančit, tančit až k smrti tančit. Ach božské tango... a melodický te-nor zní ti tak blízko... jen pro tebe, pro tebe vždy! Ach! svět jest krásný, lidé jsou andělé. vši-chni se usmívají, září, jsou krásní. Šust hedvábí, černé bezvadné obleky... jak v tom harmonická krása. Něčí ruce podávají ten božský nektár, po kterém vše je zase krásnější, něčí ruce tě objímají a unášejí do víru hudby. Zastavit čas! Ať ta chví-le trvá do nekonečna. Ach! proč? Neříkají — Nový Rok se nám obívil zářivý s rokem hojnosti a podkovou. Sláva! Ať žije Nový Rok, dárce štěstí a bohatství! Křišťaly cinkají, božské nápoje lejí se zlatými a ohnivými proudy, opojení stoupá. Lidé, lidé všichni, co to jsme, jasejme, milujme se, život je krásný, ať je sladší! Nenajdeš mezi námi slep-ce, který by to vše neviděl a necítil.

Kouzelná noc!

To snad nejvíce platí o Sdružení československé mládeže v Polaku, jež probouzí se k životu pomalu a líně; všichni propagátoři této myšlenky mají před sebou asi tak těžký úkol k vykonání, jako někdy první buditele v Čechách.

Iniciátoru SČM věčná čest za to, že první po-dal myšlenku, kterou se každý jiný bál vyslovit, myšlenku, jež přímo volala o zrealisování. Před několika lety, totiž v roce 1934, počíná se takto organizovat naše česká mládež na Volyni. Jsou to teprve tři roky. Pomysleme, jak nedávno! Před tím všchno spalo. Opravdu-li tak klidně spalo, o ničem nemyslí? Ne, mládež byla vždy činná. Vždyť už to slovo „mládež“ je něčím tak uchvacu-jícím, co nám připomíná jaro, život nový, bujný, nesplnitelné touhy, nezkrotitelné vášně, věci dobré i zlé najednou. Tedy i česká mládež byla vždy jistě také opravdu mladá. Rádá se bavila, hrála divadla (nebo v karty za příkladem starých kar-baníků), zpívala, tančila, bzučela na mnoha mí-stech též hodně pila a polevovala dokonce těm nízkým citům, jež pote vyvrcholily v hádkách, rvačkách, ošklivých nadávkách a pomluvách. V t-kové činnosti pozorujeme hodně nesrovnalosti, ba někde i výstřednosti. Veškerá činnost mladých i když se zakládala na šlechetných záměrech ne-mohla mít větších úspěchů již z těch důvodů, že byla neusměrněna a bez jasně vytčeného cíle. Pro-to také život české volyňské mládeže za nepatrnou čestnou výjimkou (účast v Sokole a p.) — možno právem tvrdit — nebyl životem zdravého ducha, nýbrž jakoby životem nakaženým spavou nemocí, která od kořene šířila českou menšinu.

Mělo by se to změnit. Hledáme tedy nyní vý-chodiště z toho labyrintu myšlenek a duševní ztr-nulosti. Hledáme vůdčí myšlenku, po které veškeré české mládeže u nás. Základna pod novou hudovu je už položena: povstávají odbory SČM a druží se v celek. v jehož čele kráčí členové prozatímního výboru Sdružení; máme již stanovy SČM (doufá-me, že v brzkou již nabudou platnosti), podle nichž

Ráno. Proč o tom mluvit? Ráno je ráno. Tako-vé maličké slovičko svítá.

Kouzlo Silvestrovské noci přechá, protože svítá. Jaz ti nehraje andělskými tóny, krásu světa nevi-díš v harmonických pohybech na lesklém parketu v záři barevných reflektorů, protože svítá... Božský nektár“ zanechal ti hořkou příchut, nechceš posluc-hati „melodický tenor“, protože svítá, kouzlo už přchlo, docela svítá! Kde zmizela ta krása, která dříve okouzila všech? Ach, komu by se o tom chtělo myslet! Kdoby šel po ní pátrat! Nohy sotva vlečeš, střevičky, ty stříbrné střevičky, proč jsou tak pošlapané? Dříve tě unášely po hladině parka-tu, ale teď... s jakou rozkoší praštila bys je pří-mo do výkladní skříně, aby ti obchodníci přistě neodvážili se je nabídnouti. Ale nemáš ani sílu sprostít se těch stříbrných okovů, už se ti ani ne-chce rozmyšlet, zda mohlo by se jít hso po chlad-né dlažbě. Výbec, co ti je na všem. Ze nic nestojíš ten svět. Jen spát, spát. To je jediná moudrost. Sen je smysl všeho! Že jsem na to dříve nepřišla. Na štěstí jsem už doma a ani neslyším, jak ma-minka napomíná: „Neházej všechno po koutech, vytřes to smetí z vlasů, umyj...“

Spát, jen spát, třebaš život prospat!

Několik hodin spánku a pak studená voda vrá-tí tě do skutečnosti. Začínáš rozmyšlet. Ach bylo

říditi se má mládež; jsou pokusy sjezdů československé mládeže; je list mladých „Zornice“, jenž ukazuje nové obzory; především však nacházíme již nadšence pro dobrou věc, již chutě a nezištně přikládají ruce k započatému dílu, co dává nám záruku, že myšlenka sdružování se mládeže není pouhým slovem, nýbrž promyšlenou a vroucím citem proniknutou mluvou duše, výkřikem národního svědomí, jež probudí mladá srdce, a nejdny oči s údivem i s účastenstvím se otevrou a půjdou vstříc tomu volání.

Rozvoj myšlenky SČM. stále ještě nachází se na začátku započaté dráhy. Po delší dobu jen málo odborů hlásilo se k životu nově zakládaného spolku. Malá hrstka sdružené mládeže zúčastnila se říjnového sjezdu v Chomoutech v r. 1935. Myšlenka druhého sjezdu mládeže v r. 1936 selhala: částečně z nedostatku opravdového zájmu o tuto věc, dílem zas z příčiny důkladného chaosu, jaký vládne doposud v jednotlivých odborech mládeže, nedostatku spolupráce s orgány vedoucími, neporozumění nebo dokonce i nepatrných intrik mezi jednotlivci. Učiněný Babylon s tou spoluprací, neboť naše mládež neuvykla ještě spolkové sebekázi. Nejpádňější důvod neukázněnosti: když p. J. Foitík (redaktor Zornice) v jisté době (1936 r.) vyzýval nepřihlášené kroužky mládeže, aby daly znát o své činnosti, neozval se ani jediný hlas, nehlásil se nikdo. Proč to? Někde si možná předložili, že nějaká „Zornice“ jim nemá co poroučet, že oni sami třeba mají více rozumu v hlavě, než všichni jiní dohromady a p., ale hlavní příčinou toho tichého vzdoru bylo jistě ono sladké lencšství a nechání věci na pokoji, jak jsou. Ten a ještě jiné uplakané případy začaly tak působit na některé vedoucí osobnosti, že už samy začaly většinou hlavy a čekat konce. Ale tak zle nebylo a nebude. V posledních měsících množí se počet odborů SČM. Idea SČM. pomalu avšak stále, nepřetržitě se šíří a prohlubuje a dosahuje obliby zvláště u těch mladších z mládeže, kteří obdrželi také

to přece jen krásné. Ať si ten „melodický tenor“ postupně k ránu s tónu slízal přec jen výborně tančil, a ten druhý a zase ten jiný, tamta... Nálada byla skvělá, to budeme mít co vzpomínat po celý rok, až do příštího Silvestra.

Co nám asi přinese ten záhadný Nový Rok?

Tu se mi připomíná roh hojnosti a podkova. Ano, mám odvahu věřit ve splnění těchto znamení! Nebojím se tě, 37. roku! Nebojím se tě, jsem bohatá, nesmírně bohatá. Víš, co je mým bohatstvím? — Mám ráda práci, jsem energická a vytrvalá, překonala jsem mnohé překážky, ale nemám čas na přemýšlení o lidské nespravedlnosti — vždy osud může mne zasáhnouti a jistě nejednou zasáhne mnohem bolestněji, než dusud, ale já se tě 37. roku nebojím! Miluji práci, miluji boj se životem a jsem vděčná těm, kteří mi dali život.

Z radostného rozmyšlení vyrývá mne káravá slova maminka: „Pěkně začínáš Nový Rok, není co. Přicházíš domů, když se má už vstávat. Když jsem já byla mladá takhle to nebylo, a dnešní mládež...“

Zpečetila jsem polibky matčiny povydech a otočila jsem mou zlatou maminkou až nemohla dechu popadnout. Ach, mami mám Vás tolik ráda, a uvidíte, kolik Vám ještě radosti přinesu, budete na mne hrda? Copak jsem se špatně chovala celý ten minulý rok? I dopřejte nám toho pobavení, já tak ráda tančím! Přece víte, že nejen tance a had-

většinou lepší vzdělání než to starší pokolení.

* * *

Maně se naskytne leckterému z přemítajících otázka, jak by měla vypadat činnost veškerých odborů SČM, aby tyto plnily náležitě svoje poslání. Je to nejtěžší úkol v uskutečňování ideí SČM. Vyžaduje, aby vedoucí spolku byl podnikavého ducha a hlavně, aby se věnoval své nezištné práci s horlivostí, s celou svou láskou k dobré věci a s vírou ve zdárný výsledek práce; musí to tedy být také optimista.

Spolek mladých má před sebou hodně různých činností, jichž se může chopiti. Mohly by se vytvořit v každém odboru zvláštní sekce, jež by provozovaly činnost v určitých dnech a hodinách. Mohou to být sekce pro pěstování sborového (po případě i sálového) zpěvu, hudby, ručních prací, čtenářství, pořádání divadel, zvláště sekce, hloubající problémy zemědělské, sekce hospodyněk atd. Rozumí se samo sebou, že každý člen Sdružení mohl by podle přání a možnosti účinkovat ve všech sekcích odboru, neboť každá sekce provozovala by svoji činnost v jiné době. Chápeme též zajisté, že v nevelkých obcích, kde je malý počet mládeže, mohly by se utvořit jen některé z těch sekcí; iaké to by záleželo od záliby a od místních možností.

(Dokončení příště.)

O činnosti odboru SČM. v Sedmihranech II.

Odbor byl založen 22.—XII. 1935 roku na podnět Leona Mastného a Emila Kadeřávka. Z počátku odbor čítal 17 členů. Odbor uspořádal za 1936 rok 11 schůzí a sehrál dvě divadla. První dne 19. dubna pod názvem „Tomšovic grunt“ a druhé dne 15. listopadu pod názvem „Rozmysly si Mařenko.“ Obě divadla se vydařila o co má největší zásluhu režisér p. Jan Olič. Také bylo koupeno osm knížek ke čtení a pět divadelních. Osm knížek bylo obdrženo darem od těchto darců: čtyři darovala na-

řičky mi sedí v hlavě. A dnes je Nový Rok, tak, mamuško, buďte hodně šťastná, ať Vás nikdy netrápíme, buďte s námi ještě moc a moc dlouho a abyste se ve zdraví dočkala až už ne Vy mně, ale já Vám budu vším přispívat.

A už vidím nejdražší mi obličej docela rozjasněný a domýšlím se, že šedé, zaslzené oči vzpomínají, jak kdysi naše babičky klackem křály tančování, považující jej za hříh. Je ten svět převrácený — dřív rodiče dcerku vdali, určili ji pro osud sebou připravený a dost. Kdo pak to viděl někdy tak výbojnou mládež, jako nyní.

Ale slzy v nejdražších mi šedých očích nebolí. Jsou to slzy lásky a pochopení. Snad je to lepší, že nyní mládež jest uvědomělá, věnuje se mnohým zájmům a dovede vážně disputovat o mnoha problémech, o kterých dříve naše maminky a babičky nesměly nic vědět. I ten tanec není tak hrozný a snad i lepší nežli hledání pobavení po koutkách bez dosahu přísných očí našich babiček. A už moje mamuška smířila se s dnešní převráceností.

„Vše v pravý čas!“

Tak jen si pospěš, abychom se neopozdily do kostela, pak celý rok přicházely bychom pozdě.“

a.

POZNÁMKA REDAKCE: Uveřejňujeme tento článek, ačkoliv nás došel spožděně, abychom ukázali, jak naše mládež se učí pozorovat život kol sebe.

kladatelství „Novina“ v Praze, dvě daroval p. inženýr SČM J. Mojdl z Chomoutu, jednu darovala sl. O. Oličová ze Sedmihran II. a jedna byla obdržena z Č. U. Z. v Praze. Dárcům odbor srdečně děkuje. Také byla koupena lampa a postaven plot okolo školy. Dne 21.—Xl. 36 r. byly provedeny volby nového Výboru Předsedou byl zvolen Josef Mojdl. Nyní si odbor pořizuje dekoraci na jeviště. Největší chybou jest, že někteří členové o spolek nic nedbají a dají se zapsati jenom proto, aby prý se neřeklo, že jsou proti spolku. Doufám, že v tomto roce bude lépe pokračovati než v roce minulém, neboť čítá nyní 24 členy. Jen s chutí se vztí v novém roce do práce, bysme nezůstali za druhými vzadu.

Novému výboru přeje v jeho práci mnoho zdaru.
Pozorovatel.

Krajané ve světě.

Naši krajané v Balkánských státech.

V Rumunsku žije dnes přes 6000 Čechů, kteří jsou vezměs usazení v osadách v hornatém Benátu. Jsou tam už přes 100 let. V posledních letech jich ubývá poklesem porodnosti a vystěhovalectvím, zejména do Argentiny. Osady našich krajanů jsou většinou ryze české, takže i starosta je český. Školství je poměrně dobré. V několika obcích jest naléhavá potřeba českých učitelů. Nejvíce krajanů žije v osadě Gorniku, která je velmi spořádaná a nemá žádné dluhy. V druhé největší osadě Svaté Heleně žije 1000 krajanů, ponejvíce zemědělců. Teď tam Čech založil tkalcovnu. V Bulharsku žije 3500 našich lidí, o něž není, bohužel, školkou uspokojivě postaráno. Většinou jsou tu jen doolňovací české školy. Nejlépe kulturně žijí krajané v Sofii, kde jest jich usazeno 800. V Bulharsku jsou naši lidé půl století. Krajané v Jugoslávii mají kulturní život v celku slušně zabezpečený. Krajané mají pěkné národní domy a české a slovenské školy. Bohužel, je málo českých učitelů. Tak v jedné osadě vyučovala jedna učitelka 120 dětí. Kulturním střediskem slovenské kolonie je Petrovec, kde je gymnasium. Slovenské osady v okruhu potrovičském vynikají i hospodářsky. Pěstují znamenitý chmel a ovoce. Všechny naše školy v Jugoslávii potřebují dostatek učebních pomůcek. V poslední době bylo v různých osadách zřízeno 12 oddělení s vyučovacím jazykem českým.

Rozmanitosti.

Největší dalekohled na světě.

Největší dalekohled na světě má hvězdárna na Mount Wilson (maunt) v Americe. Je to zrcadlový dalekohled o průměru skoro 3 metrů. Hvězdáři jím pozorují hvězdy a mlhoviny téměř neviditelné. Jejich počet odhadují na 560 milionů. Na téže hvězdárně však právě připravují ještě větší dalekohled. Již roku 1934 vylili zrcadlo o průměru 5 metrů, načež je dali chladnouti, což trvalo skoro rok. Teplotu v chladicí peci každý den snížili o 1 stup. C. Práce, spojené s vybroušením a umístěním nového zrcadla, budou dokončeny až r. 1940. Dalekohled, do něhož bude zrcadlo zasazeno, bude soustřeďovat 350.000krát více světla nežli lidské oko. Ukáže hvězdářům asi 1.500 milionů hvězd.

Něco o papoušcích.

Na zeměkouli je asi 800 různých druhů papoušků. Někteří žijí až ve studené Ohňové zemi, ale

většinou jsou to ptáci tropičtí. Nejvíce jich je v tropické Americe, v Australii a ve Vých. Indii. V Evropě volně nežijí. Nejvíce je zelených papoušků. Velký modrý brasílský papoušek bývá až metr vysoký. Na Nové Guinei žijí papoušci trpasličí. Dosahují velikosti jen asi 10 cm.

Kdy rostou stromy.

Jistý francouzský přírodopisec sledoval několik let bedlivě růst stromů. Zjistil, že nejrychleji roste strom mezi půlnocí a 6. hod. ranní. Pak růst stromu znenáhla ustává. Od 12-18 hod. zůstává strom v klidu. Po 18. hod. počíná opět růsti stále rychleji a rychleji. Pokusy ukázaly, že největší část stromu naroste v době, kdy je slunce pod obzorem. Ovšem, že různé druhy stromů rostou nesterpně rychle. Také u rostlin se zjistilo, že rostou nejrychleji, nesvítlí-li na ně slunce.

Tykve místo papíru.

Čiňané až do nedávné doby ryli na tykve mapy. Sloužily plavcům k tomu, aby na cestě nezbloudili. Každá pobřežní loďka (džunka) mívala na palubě tykev s mapou pobřeží. Mysleli bychom si, že snad již dávno Čiňané věděli, že je země kulatá. Chyba lávky! Čiňané si představovali zeměkouli jako okrouhlý plochý terč. Mapy kreslili na tykve proto že se jim na ně nejlépe kreslilo.

Listárna Zornice.

Pisatelce — a — v L. Děkuji a uveřejňuji. Jen pište dále.

Pisateli článku o Argentině: Článek bude v příštím čísle. Napište toho o Argentině více: vypište svou cestu, vaše hospodaření tam, o životě našich krajanů v Argentině, o tom, co Vás přimělo k návratu domů a vůbec vše, co víte o této zemi. My si zajímavé věci vybereme k uveřejnění a budete ujištěni, že to bude zajímavé. O „Našich dějinách“ myslíme stále, a když se tomu jiní vyhnou, my tomu usnouti nedáme. Za obrázky díky. —

Pánu E. N. Článek je dobrý; díky! Pište dále. Do nového stavu blahopřeji. F --- k.

Povídka „Z dob dávno minulých“ bude zase v příštím čísle. Redakce „Zornice“.

Upozornění: Časem se nám vloudí do textu menší tiskové chyby. Prosíme proto naše čtenáře, by se proto nemrzeli, a případné chyby si laskavě sami opravili. (R.)

DETSKÝ KOUTEK.

Kuliferda.

Řekl Ferda, kuliferda,
když se ráno oknem kouk:
„Mámo, ja chci beranici,
zima není na klobouk.“

Řekl Ferda, kuliferda,
když chtěl potom do města:
„Mámo, já chci nový kožík,
takováhle necesta!“

Řekl Ferda, kuliferda,
když vystrčil z okna nos:
„Mámo, já chci nové boty,
snad nepůjdu světem bos?“

Vyšla máma před dům sama.
Sněží! Vítr burací!
„Počkej, Ferdo, jdi až z jara,
dnes se schovej za peci!“

Vojta Beneš.

Rozluštění z předešlého čísla.

1. Oko. 2. U klubka. 3. Světlo. 4. Ton krajní.